

Arrest

nr. 177 064 van 27 oktober 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 juli 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat V. HERMANS *loco* advocaat A. LAMARCHE en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van eerste verzoekende partij, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Albanees staatsburger afkomstig uit Grude Re (Shkodër, Albanië). U woonde er samen met uw vrouw V. (...) (O.V. X) en uw drie minderjarige zonen, M. (...), M'. (...) en D. (...). U was actief binnen de christendemocratische partij en was plaatselijk partijvoorzitter tot 2011. Tijdens de lokale verkiezingen van juni 2015 was u in een stembureau aan het werk, omdat u lid was

van de kiescommissie. Een spoedarts, B. B. (...) genaamd, en een kennis van hem, die de socialistische kandidaat steunden, wilden tijdens de stemming fraude plegen door de stembus mee te nemen, maar u verhinderde dit. In september 2015 had u een medisch probleem en ging u naar het ziekenhuis van Shkodër. U nam de spoedarts, B. B. (...), vast bij de arm en vroeg hem u te verzorgen. Hij antwoordde u dat u hem in het verleden ook niet had geholpen en sloeg u. U begreep evenwel niet meteen waarom de dokter u niet wilde helpen. Hierna kwam een collega van de arts, E. T. (...), aangesneld die u ook trachtte te slaan. Uit verdediging sloeg u zowel B. B. (...) als E. T. (...), een familielid van B. (...), waarna de politie en de bewaking van het ziekenhuis werden gewaarschuwd. U werd gearresteerd en meegenomen naar het politiekantoor, waar u door een politieofficier op het achterhoofd met een ijzeren staaf werd geslagen. U diende geen klacht in tegen de politieofficier. U werd overgebracht naar de ziekenhuisboeg van de gevangenis in Tirana, waar u werd opgenomen gedurende vijftig dagen. In november 2015 werd u in eerste aanleg volgens u onterecht veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie maanden en tien dagen voor de slagen die u aan de arts had toegebracht. Uw advocaat ging in beroep tegen dit vonnis. Tijdens uw verblijf in de gevangenis stuurde uw vader enkele bemiddelaars naar de families B. (...) en T. (...) om tot een verzoening te komen. De bemiddelaars berichtten uw vader dat de B. (...)s en T. (...)s bloedwraak verlangden. Tijdens uw detentie kwam u plots ook de reden te weten waarom de spoedarts u niet meteen wilde helpen: hij was immers nog steeds kwaad op u omwille van het incident tijdens de verkiezingen van juni 2015. In november 2015 werd u vrijgelaten en besloot u zichzelf thuis op te sluiten om uw veiligheid te waarborgen. Verzoening met de families B. (...) en T. (...) bleek immers niet mogelijk te zijn. Op 18 of 19 april 2016 vroegen leden van beide families naar uw kinderen op school, waarop u besloot om uw kinderen ook thuis te houden. U besliste uiteindelijk om Albanië te verlaten. In april 2016 verliet u Albanië samen met uw gezin. U vroeg op 28 april 2016 in België asiel aan. Bij een terugkeer naar Albanië vreest u bloedwraak vanwege de families B. (...) en T. (...).

Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw Albanese paspoort uitgereikt op 22 februari 2012 met een geldigheidsduur van 10 jaar; een attest van gezinssamenstelling uitgereikt in Shkodër op 14 april 2016; uw geboorteakte uitgereikt in Shkodër op 14 april 2016; de paspoorten en de geboorteaktes van uw kinderen; verschillende internetartikels, waarin te lezen staat dat u in september 2015 een verpleger hebt geslagen en hierdoor door de politie werd gearresteerd; een rapport van de ziekenhuisboeg van de gevangenis, waarin uw opname van 11 september 2015 tot 26 oktober 2015 bevestigd wordt; een document, d.d. 1 oktober 2015, waarbij u uw advocaat aanstelt om u te verdedigen; het vonnis van de rechtbank van Shkodër d.d. 2 november 2015 waarbij u veroordeeld wordt tot een gevangenisstraf van drie maanden en tien dagen naar aanleiding van het toebrengen van slagen aan B. B. (...); een document van het Albanese gevangeniswezen met betrekking tot uw invrijheidsstelling, waaruit blijkt dat u van 8 september 2015 tot 15 november 2015 werd opgesloten en dat u werd vrijgelaten omdat u de straf waartoe u werd veroordeeld door de rechtbank van Shkodër volledig in voorhechtenis had uitgezet; het verzoekschrift van uw advocaat, d.d. 11 december 2015, waarmee u tegen het vonnis van de rechtbank van Shkodër in beroep ging, omdat u van oordeel was dat er te weinig verzachtende omstandigheden in aanmerking waren genomen waardoor u naar uw mening te streng was gestraft; een attest van het Hof van Beroep, d.d. 24 juni 2016, waarin bevestigd wordt dat u op 11 december 2015 in beroep ging; een attest van N. S. (...), voorzitter van The Association of the Peace Reconciliation Missionaries of Albania, d.d. 7 april 2016, waarin uw betrokkenheid in een bloedvete wordt bevestigd; een brief, d.d. 20 april 2009, van M. K. (...), hoofd van de Democratische partij afdeling Shkodër, waarin hij bevestigt dat u voorzitter was van de Democratische Partij in Pult; en een Belgisch medisch attest, d.d. 15 juni 2016, waarin uw littekens beschreven staan.

B. Motivering

Na onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

U verklaarde ten gevolge van een incident met een zekere B. (...), arts in het ziekenhuis van Shkodër, in een bloedvete met de families B. (...) en T. (...) verwickeld te zijn.

Vooreerst legde u weinig overtuigende verklaringen af betreffende de omstandigheden waarin u in september 2015 in het ziekenhuis was terecht gekomen. Op het Commissariaat-generaal verklaarde u dat u naar het ziekenhuis was getrokken, omdat u een lage bloeddruk had (CGVS, p. 11). Uit het door u neergelegde vonnis blijkt echter dat u dronken was. Hiermee geconfronteerd, ontkende u dronken te zijn geweest en legde u uit dat u veronderstelde dat uw advocaat dit zo had geregeld om u vrij te krijgen (CGVS, p. 13). Dat uw advocaat voor de rechter zou verklaard hebben dat u in dronken toestand verkeerde, terwijl u in werkelijkheid niet dronken was - zo wilde hij u beter verdedigen -, houdt echter in alle redelijkheid geen steek. Uit het vonnis blijkt overigens duidelijk dat u een alcoholtest had ondergaan, waardoor uw dronkenschap in alle objectiviteit was vastgesteld, en uit verschillende onder

meer door u neergelegde internetartikels, opgesteld in september 2015, i.e. geruime tijd voordat u uw advocaat had aangesteld op 1 oktober 2015, blijkt dat een 38-jarige patiënt (i.e. u) die onder invloed van alcohol was amok heeft gemaakt. Dat u weinig aannemelijke verklaringen aflegde over de manier waarop u in het ziekenhuis bent terechtgekomen, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid.

Voorts had u weinig correcte informatie betreffende de persoon met wie u in het ziekenhuis in aanvaring kwam en met wie u sindsdien in een bloedvete zou verwickeld zijn. Zo verklaarde u dat de bloedvete waarin u verwickeld bent startte met een handgemeen in het ziekenhuis van Shkodër tussen u en een zekere B. (...), een spoedarts en invloedrijk persoon in Shkodër; ook uw echtgenote dacht dat uw belager een arts was (CGVS, p. 3; p. 11; CGVS echtgenote, p. 5). Op de Dienst Vreemdelingenzaken gaf u aan dat de voornaam van de spoedarts B. (...)r was (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, vragen 3.4 en 3.5). Op het Commissariaatgeneraal had u het aanvankelijk over B. (...)k Bushaj; later twijfelde u tussen B. (...)k en B. (...)r. Uw echtgenote kende zelfs niet eens de familienaam van uw belager, hoewel ze hem zou gezien hebben en jullie over uw belager overlegd zouden hebben (CGVS, p. 11-14; CGVS echtgenote, p. 5). Uit het door u neergelegde vonnis van de rechtbank van Shkodër blijkt echter dat B. (...) geen arts, maar een verpleger is en dat zijn voornaam noch B. (...)k, noch B. (...)r is, maar B. (...)m. Hiermee geconfronteerd, zei u dat iemand die op de spoedafdeling werkt dokter is en gaf u plots aan zeker te zijn dat B. (...)s voornaam B. (...)r was (CGVS, p. 14). Dit kan bezwaarlijk als overtuigende uitleg worden beschouwd, aangezien in het vonnis duidelijk een onderscheid wordt gemaakt tussen arts en verpleger (M. G. (...) is arts en B. B. (...) is verpleger) en aangezien B. (...)s voornaam meermaals werd vermeld waardoor een mogelijke vergissing uitgesloten is. Dat noch u noch uw echtgenote in staat waren om correct de naam en de functie van de persoon die u met de dood zou bedreigen weer te geven, komt uiterst bevreemdend en weinig geloofwaardig over. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij op zijn minst de identiteit van de persoon die hem naar het leven staat correct kan weergeven.

Aangezien u noch over de aanleiding van de bloedvete, noch over de identiteit en de functie van de persoon met wie u een handgemeen had geloofwaardige verklaringen aflegde, komt tevens de geloofwaardigheid van de bloedvete, die ten gevolge van dit handgemeen ontstaan is, op de helling te staan. Dit wordt bevestigd door het feit dat uit het door u neergelegde vonnis blijkt dat uw relatie met degene die u verwond had was genormaliseerd en dat u dankzij deze normalisering van de relaties een lichtere straf had gekregen. De reden waarom het vonnis over een normale en niet over een vijandige relatie spreekt, kende u niet. U dacht dat uw advocaat waarschijnlijk dergelijke toevoegingen gedaan had om u sneller vrij te krijgen (CGVS, p. 14). Indien u ten gevolge van het handgemeen met B. (...) in het ziekenhuis daadwerkelijk in een bloedvete zou zijn verwickeld, is het geenszins aannemelijk dat in het vonnis vermeld zou staan dat de relatie tussen u en uw slachtoffer genormaliseerd zou zijn. U beweerde immers dat uw slachtoffer een invloedrijk persoon is. Dat uw machtig en invloedrijk slachtoffer zou accepteren dat de rechtbank de normalisering van de relatie tussen u en hem in aanmerking neemt om u een lichtere straf te geven, terwijl de relaties tussen jullie in werkelijkheid niét genormaliseerd zijn, raakt kant noch wal.

Dat de door u aangehaalde bloedvete geloofwaardigheid ontbeert, blijkt voorts uit uw houding en deze van uw vader – uw vader wordt net als u in dezelfde bloedvete gevisieerd – die slechts moeilijk in overeenstemming te brengen zijn met de houding van potentiële slachtoffers van bloedwraak. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u, in tegenstelling tot uw bewering opgesloten te hebben geleefd, op min of meer regelmatige basis uw woning verliet. Zo regelde u onder meer zelf het attest ter staving van uw gezinssamenstelling, uw geboorteakte (beide uitgereikt op 14 april 2016, i.e. na het uitbreken van de bloedvete) en het attest van de verzoeningscommissie. Ook ontmoette u een lid van de door u gecontacteerde verzoeningscommissie in zijn bureau in Shkodër en haalde u een maand voor uw vertrek naar België in Tirana een medisch attest af (CGVS, p. 8; p. 10). Dat u hoogst persoonlijk naar het bureau van de verzoeningscommissie trok en hoogst persoonlijk de door u op het Commissariaatgeneraal neergelegde documenten regelde, ofschoon u in een bloedvete gevisieerd zou zijn, ofschoon u reeds over identiteitsdocumenten beschikte – u had al een paspoort – en ofschoon uw documenten (zoals onder meer het attest van de verzoeningscommissie en het medische attest) in alle redelijkheid ook door andere, niet in het kader van de bloedvete gevisieerde, familieleden of kennissen konden geregeld worden, is, gelet op uw vrees in het kader van een bloedvete vermoord te zullen worden (CGVS, p. 15), bijzonder opmerkelijk. Uit uw verklaringen blijkt tot slot dat uw vader enkele keren naar Shkodër is gegaan om er in het kader van de toekomstige verkiezingen van 2017 koffie met vrienden te drinken (CGVS, p. 4). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt echter dat potentiële slachtoffers van bloedwraak zich vanaf het ontstaan van een bloedvete binnenshuis opsluiten. Het principe dat een vergeldingsmoord niet mag worden uitgevoerd in het huis van het doelwit leidt er immers toe dat hele families zichzelf afzonderen, door hun huis niet of zo weinig mogelijk te verlaten. Het loutere feit dat u en uw vader ondanks de bloedwraakdreiging zich voor niet

essentiële bezigheden buitenshuis begaven, ondergraaft bijgevolg bijkomend de geloofwaardigheid van de door u beweerde bloedvete.

Dat er aan de door u geschetste bloedvete geen geloof kan worden gehecht, wordt extra bevestigd door een ernstige tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenote. Daar waar u beweerde dat zowel u als uw vader in de bloedvete werden gevisieerd (CGVS, p. 12), gaf uw echtgenote aan dat u het enige doelwit van de bloedvete was (CGVS echtgenote, p. 5). Dat jullie tegenstrijdige verklaringen aflegden over de in het kader van de bloedvete gevisieerde personen, ondergraaft wederom de geloofwaardigheid van de door u aangekaarte bloedvete.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat er geen enkel geloof aan de door u beweerde bloedvete kan worden gehecht. Bijgevolg kan er evenmin geloof gehecht worden aan de door u aangekaarte incidenten die in het kader van deze bloedvete plaatsgevonden zouden hebben.

Dat u onterecht omwille van het toedienen van slagen aan medisch personeel tot een (korte) gevangenisstraf werd veroordeeld (en dat bijgevolg uw juridische rechten niet werden gerespecteerd), zoals u nog aanstipte (CGVS, p. 9), heeft u tot slot evenmin aannemelijk gemaakt. Uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde documenten blijkt immers overvloedig dat u tijdens de rechtsprocedure door een advocaat werd/wordt bijgestaan. Uit de inhoud van het door u neergelegde vonnis blijkt voorts dat u tijdens de rechtszaak schuld erkende. U beweerde weliswaar meermaals doorheen uw gehoor op het Commissariaat-generaal dat uw advocaat een aantal verklaringen heeft afgelegd, die volgens u niet noodzakelijk overeenstemmen met de werkelijkheid, om u sneller vrij te krijgen (CGVS, p. 11; p. 14). Hierboven is echter reeds meermaals gebleken dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat de inhoud van het vonnis niét met de werkelijkheid zou overeenstemmen. Bovendien blijkt uit het vonnis dat met meerdere verzachtende omstandigheden rekening werd gehouden waardoor u, ondanks de in de wet voorziene maximumstraf van drie jaar, slechts tot een gevangenisstraf van enkele maanden werd veroordeeld. Ten slotte blijkt nog uit de door u neergelegde documenten dat u de mogelijkheid had om in beroep te gaan en dat u ook effectief in beroep bent gegaan, omdat u van oordeel was dat er te weinig met verzachtende omstandigheden rekening was gehouden. Over deze beroepsprocedure had u evenwel geen informatie (CGVS, p. 9). Uit bovenstaande blijkt bijgevolg noch dat u onterecht zou zijn veroordeeld noch dat uw juridische rechten in Albanië met voeten zouden zijn getreden.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten zijn niet van die aard om bovenstaande beslissing te wijzigen. Aan uw identiteit, uw nationaliteit, uw burgerlijke staat en de identiteit en de nationaliteit van uw gezinsleden wordt immers niet getwijfeld. Ook aan het feit dat u in september 2015 door de politie opgepakt werd omdat u medisch personeel had aangepakt, aan uw veroordeling voor opzettelijke slagen en aan uw ziekenhuisopname en uw detentie in de gevangenis wordt niet getwijfeld. Aan het attest van de verzoeningscommissie dat het bestaan van de bloedvete bevestigt, kan verder geen bewijswaarde worden gehecht. Naast het feit dat documenten, om bewijskrachtig te zijn, dienen te kaderen in een geloofwaardig relaas, wat hier niet het geval is, blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat attesten die het bestaan van een bloedvete bevestigen gemakkelijk op frauduleuze manier aangeschaft kunnen worden. De brief van M. K. (...) bevestigt hoogstens uw politiek engagement, niets meer. Het medisch attest van de dokter uit het asielcentrum bevestigt dat u littekens hebt op uw lichaam, maar biedt geen uitsluitel over de oorzaak van deze littekens.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseerde werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgelaten door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 1, A (2) van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Betreffende het niet correct kunnen duiden door eerste verzoekende partij van de persoon die tegen haar de bloedwraak uitsprak, in het bijzonder de door eerste verzoekende partij als spoedarts aangeduide B. B., betoogt eerste verzoekende partij dat in Albanië de mensen elkaar niet aanspreken met hun volle naam, maar wel met een koosnaam waardoor de belager van eerste verzoekende partij bij haar bekend stond als "Bes". Dat het zou gaan om een verpleger en niet om een arts had op het ogenblik van de gebeurtenissen in het ziekenhuis voor eerste verzoekende partij totaal geen belang daar zij op dat moment enkel wilde geholpen worden. Eerste verzoekende partij ging van de veronderstelling uit dat het om een dokter ging.

2.2.3.2. De Raad stelt evenwel vooreerst vast dat eerste verzoekende partij bij het gehoor op het Commissariaat-generaal van 22 juni 2016 betreffende haar "belagers" in het ziekenhuis het volgende heeft verklaard: "*Die arts, de schoonvader ervan, is een van de grootste directeurs in energiebeheer van de gemeente. De tweede man is familie van de arts. De procureur is een van zijn beste vrienden. Dat weet iedereen.*" (administratief dossier, stuk 5, p. 14). Het gegeven dat van de persoon die door eerste verzoekende partij als "arts" wordt aangeduid en diens familie duidelijk een en ander publiekelijk bekend was en de bewering van eerste verzoekende partij dat zij de beweerdde "arts" onder de koosnaam "Bes" zou kennen, doch niet onder de afstandelijkheid van de correcte naam voor een haar niet nader bekende dokter, laat de Raad niet toe aan te nemen dat eerste verzoekende partij deze persoon verkeerdelijk zou aanduiden als zijnde een arts, hoewel het hier een verpleger betrof. Bovendien wordt het verweer van eerste verzoekende partij dat deze persoon enkel bekend was onder de naam "Bes" als een *post-factum* verlaring beschouwd louter dienende om de desbetreffende tegenspraak en foutieve aanduiding betreffende de naam van de "arts" te pogen te vergoelijken. Eerste verzoekende partij heeft immers na confrontatie met haar tegenspraak over de naam bij voormeld verhoor duidelijk geopteerd voor één van de door haar eerder voorgehouden versies – geen van beide versies is daarenboven gelijk aan de in het vonnis vermelde naam – zonder ook maar de minste verwijzing naar de verwarring die

mogelijk kan ontstaan door het gebruik van de koosnaam "Bes". Eerste verzoekende partij stelde zelfs uitdrukkelijk *"ze noemen hem B. (...)k, neen B. (...)r."* (administratief dossier, stuk 5, p. 14).

Evenmin kan door de Raad worden aangenomen dat eerste verzoekende partij via de ingestelde bemiddeling niet op de hoogte zou zijn van de juiste coördinaten van de bloedwraaknemer.

Ten slotte is de Raad van oordeel dat wanneer een asielzoeker documenten bijbrengt ter ondersteuning van het door hem voorgehouden asielrelaas van hem mag worden verwacht de inhoud van deze document te kennen. Verzoekende partijen dienden derhalve enkel het door hen aangebrachte vonnis te lezen om de correcte gegevens van desbetreffend persoon aan te duiden.

Onderhavig verweer kan dan ook door de Raad niet worden aangenomen.

2.2.4. Waar eerste verzoekende partij opwerpt dat haar advocaat meende dat het in haar belang was *"om te zeggen aan de Rechtbank dat hij gehandeld had onder de invloed van alcohol"* in de overtuiging dat zij aldus sneller zou vrijkomen – de gemeten promisse was bovendien laag – en haar advocaat het verkieselijk vond te vermelden dat de toestand tussen de families gekalmeerd was om zodoende strafvermindering te bekomen, wijst de Raad er vooreerst op dat het louter herhalen van eerdere verklaringen geen afbreuk doet aan de specifieke motivering van verwerende partij aangaande deze verklaringen. Het komt derhalve aan verzoekende partijen toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijven.

Verder is de Raad, zoals tevens gesteld door verwerende partij, de mening toegedaan dat het voorhouden onder invloed van alcohol te zijn geweest niet als een strategie van de advocaat van eerste verzoekende partij kan worden aangenomen daar uit de feitenbeschrijving in het vonnis en het door de rechtbank gevoerde onderzoek blijkt dat eerste verzoekende partij ook effectief onder invloed van alcohol bleek te zijn en een vorm van alcoholintoxicatie reeds in internetartikelen voorafgaand aan het contacteren van een advocaat werd aangegeven.

Tot slot wenst de Raad te benadrukken dat het louter herhalen van de verklaring dat ook het laten acteren van de normalisering van de toestand tussen de families een strategie van de advocaat van eerste verzoekende partij was geen afbreuk doet aan de navolgende motivering van verwerende partij: *"Dat uw machtig en invloedrijk slachtoffer zou accepteren dat de rechtbank de normalisering van de relatie tussen u en hem in aanmerking neemt om u een lichtere straf te geven, terwijl de relaties tussen jullie in werkelijkheid niét genormaliseerd zijn, raakt kant noch wal."*

Waar eerste verzoekende partij in haar betoog poogt haar gelijk te halen door te stellen dat zij vijftienduizend euro heeft betaald aan de magistraten opdat haar straf zou worden verminderd, oordeelt de Raad dat deze omkoping een blote bewering betreft daar door geen enkele objectieve informatie onderbouwd. Bovendien is dit verweer in tegenspraak met de eerste bemerking van eerste verzoekende partij bij het gehoor op het Commissariaat-generaal op de vraag hoe zij verklaart dat in het vonnis vermeld staat dat de toestand genormaliseerd was met de belaagde. Eerste verzoekende partij stelde desbetreffende uitdrukkelijk: *"Die arts heeft alles in zijn eigen handen: de staat en de rechters. Hij kon van alles doen wat hij wilt."* (administratief dossier, stuk 5, p. 14). Eerste verzoekende partij laat derhalve duidelijk uitschijnen dat niet zij, doch wel haar machtige tegenpartij de inhoud van het vonnis zal bepalen.

Om voormelde redenen oordeelt de Raad dat desbetreffende motiveringen van verwerende partij dan ook onverminderd overeind blijven.

2.2.5.1. Aangaande de motivering dat de houding van eerste verzoekende partij en deze van haar vader niet in overeenstemming valt te brengen met de houding van potentiële slachtoffers van bloedwraak werpen verzoekende partijen tegen dat het café dat de vader van eerste verzoekende partij bezocht gelegen is naast de winkel van eerste verzoekende partij, dat eerste verzoekende partij en haar vader alle mensen kennen die naar die plaats gaan en dat hun vrienden die aanwezig waren in het café steeds hun pistool bij zich dragen waardoor het heel makkelijk is vreemdelingen heel snel te verjagen.

2.2.5.2. De Raad oordeelt dat voormeld verweer geen afbreuk doet aan het niet compatibel zijn van de houding van de vader van eerste verzoekende partij met de vrees eveneens slachtoffer te kunnen worden van bloedwraak daar de beweerde bescherming in het café geen bescherming biedt op de heen- en terugweg naar dit café en ook deze bescherming gezien de tenuitvoerlegging van de bloedwraak met alle middelen kan worden voltrokken eens de belaagde de gezinswoning heeft verlaten niet absoluut is.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partijen de motivering van verwerende partij aangaande de onaannemelijke houding van eerste verzoekende partij ongemoeid laat waardoor deze als onbetwist en vaststaand moet worden beschouwd.

2.2.6.1. Betreffende de onwetendheid van tweede verzoekende partij met betrekking tot de familienaam van de belager van haar man en tot het gegeven dat ook haar schoonvader door de bloedwraak werd gevisieerd, beweren verzoekende partijen dat, *“zoals het courant is in Albanië”*, eerste verzoekende partij zijn echtgenote niet op de hoogte bracht van deze details.

2.2.6.2. De Raad oordeelt dat het volstrekt onaannemelijk dat tweede verzoekende partij geen nadere informatie zou hebben over de belager van haar echtgenoot nu zij zelf in haar verhoor op het Commissariaat-generaal heeft aangegeven dat zij met haar echtgenoot over diens belager heeft overlegd (administratief dossier, stuk 5, p. 5). Verder kan door de Raad evenmin worden aangenomen dat – weze het louter in het kader van een wetslagen van een asielaanvraag – door eerste verzoekende partij haar echtgenote niet in kennis zou zijn gesteld van het feit dat ook de vader van eerste verzoekende partij gevisieerd is in de bloedwraak. Immers steunen de echtelingen op dezelfde asielmotieven, meer in het bijzonder een bloedwraak waarbij meerdere familieleden worden gevisieerd, en kan het gevisieerd worden van de vader/schoonvader moeilijk als een detail worden beschouwd.

2.2.7. Betreffende de opmerking van verzoekende partijen dat bij arrest nr. 235.211 van 23 juni 2016 de Raad van State Albanië niet als een veilig land beschouwt, oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat het schrappen van Albanië op de lijst van de veilige landen, wat louter impliceert dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming ten aanzien van de onderdanen van dit land op een andere juridisch technische wijze moet worden afgedaan, geen weerlegging inhoud van het volstrekt ongeloofwaardig bevinden van het door verzoekende partijen voorgehouden asielaanvraag.

Ook de vaststelling dat de bloedwraak in Albanië nog steeds aanwezig is, waartoe verzoekende partijen verwijzen naar diverse artikelen, doet geen afbreuk aan het ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielaanvraag, in het bijzonder aan het beweren het voorwerp uit te maken van bloedwraak.

2.2.8. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielaanvraag van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.9. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaanvraag van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er in Albanië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Heet middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrenge die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend zestien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT